

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

308

Szerző: Törökne - Kovács H.

Cím: A pesti nyár.

Forrás: Alkotmány

Bp.

1915 VII. 18.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1915"

Személy

Helyszám

A pesti nyár.

✧

Különös, de igaz, hogy nagyon sokan, az állandóan Pesten lakók közül is, csak most ismerik meg a nyári Budapestet. Ezt a kedves, izzó napsugarktól átfűtött, verejtékező, párazó, tüzelő nagyvárost, amelyen lobogó lángkévek feküsznek nap-hosszat, amelynek büszke házóriásai szinte forróvá hevülten ragyognak a részakadó fényözönben, de amely felüdülten, mámoros jóérzéssel látszik felsóhajtani, amint közeledik az alkony és hűs dunai szellők bátor iramodással száguldanak messzi, szüköcske utcák, összesimuló házsorok felé és a körutakon friss, tiszta levegő árad, szélesen hőmpolygó, nyitott ablakokon pajzán jókedvvel berontó, messziről hozott, édes nyári virág-illatot árasztó.

A nap rózsás fényben libeg a budai hegyek felett; a széles, büszke, szöke folyó ezüst-aranyosan csillog; a fák lombkoronája egy árnyalattal mélyebb, sötétebb szint ölt, míg szélső, fényjárt levelei parádés diszben égnek; a Lánchíd kőoroszlánjai félelmesen impozáns arányokba szöknek és a nők, a szép, fátyolosan könnyű, nyári ruhákban pompázó pesti nők, talán sohase olyan elragadóan bájosak, mint itt, a hirtelen felüdült, piros alkonyi sugárzásban égő, világló paloták alján nyujtózkodó, lombdiszes, illatos dunaparti korzón, amely drága, csodásan himzett selyemszalagként, kecsesen simul az álmosan ringatózó habok szélére. Rózsásan színesek az arcok és mosolyra készek az ajkak, noha — óh Istenem! olyan nagyon sűrűn, —

hosszu gyászfátylakat lebbent a szellő és lépten-nyomon, nemrég délceg katonák botokra támaszkodva bicegnek és olyan teméntelen sok a felkötött kar, bepólyázott fej...

Valamikor, a régi, sóvárogva visszavárt időkben, így sugárzó nyári alkonyatokon, odaát a kioszkban szakadatlanul játszott a katonabanda. Pattogó indulók, vidám valcerek melódiái keringtek a Duna lágyfodru hullámai felett és ha a szellő errefelé csapta a hangokat, mintha egyenesen a pesti korzón csattogtak volna a réztányérok. Ma csak olykor, ritkán akad zene. Ha, mint valami óriási, fehértestű madár, méltóságos lassúsággal uszik a Duna közepén a fellobogózott Augusztá-hajó, vagy egy más, a Vöröskereszt zászlójával jelzett kórházigőzös szállítja üdítő sétára fenjáró sebesültjeinket. Óh, ilyenkor előkerülnek az illatos, csipkés kis zsebkendők és mint hófehér virágtábor, integetnek a katonák felé. Óh, olyan szép ez így, olyan meleg, olyan bensőséges, olyan kitörő szeretet drágaköveitől csillogó, hogy ha zenehangok nem is csapnak erre, úgy van, mintha a világ leggyönyörűbb, legszivhezszólóbb muzsikája szállana a levegőben. És ezekben a percekben el tudjuk hinni, hogy ez a sok parádés, habos-ruhás asszony sajgó szívfájdalommal gondol azokra, akik drága, fiatal életüket áldozatul adják, mint a legendás hajdani vitézek, bátran, nagyszerű készséggel, jajos panaszok felcsendülése nélkül. Akik végig harcolnak hosszú, borzalmasan véres csatákat, szenvednek, nélkülöznek, felettök érezik szüntelenül a láthatatlan halál-

madár szárnycsattogását — és ha rövid pihenőre térnek, dalos ajkukon magyar róna, magyar délibáb, magyar kalászok, akácós, csendes kis falu sóhajos, vágyteljes románca ég...

Ahogy uszik a Vöröskereszt lobogóját viselő hajó odalenn a Duna ezüstösen szöke hullámain, mintha ezek a messzi, véres harcerekéről szálló dalok itt égnének, szikráznának körülöttünk, mint valami soha nem hallott, csodálatos dicshimnuszok.

Benn, a főváros széles, szellőjárta körutain, hol bokrétás, csoportokba verődött poroszok tűnek fel lépten-nyomon a nyüzsgő sokaság között, virágos katona-legények viszik — óh még mindig! — a harcakészülő, drága, háromszínű lobogót, roskadásig terhelt szalagokkal, rózsákkal, szegfűvekkal, liliomokkal...

És a nép, a teli szívű pesti nép, szeretettől égő szemekkel nézi őket. A szalagot, amelyet magasra röpitve lenget a szellő, a rózsát, amely odasimul a piros-fehér-zöld mezőre. És mennyi szem keresi lázas izgalommal az ujságok legfrisebb híreit! Mint ragyognak az arcok a jó hírek után, mint gyulnak ki a szemek, mint ül ki a forró, benső gyönyörűség az arcokon! Öröm, amely egyformán mindnyájunké, amely közös gazdaggal és szegénnyel, urral és paraszttal!

Óh, milyen szép, milyen gyönyörű most a pesti nyár! Hogyan tele van szeretettel, az együvértartozás magasztos érzésével, a testvéri ragaszkodás felvirradásával! Ami lángoló fényözön hull az égről, mintha mind a sziveket gyujtaná fel, ami su-

az álmosan ringó Duna-hullamok, a budai hegyek sötét koszorúja felett, ezerszeresen édes, ezerszeresen drága, messziről, véres csaták tájáról szállt dalok nagyszerű muzsikája.

gárzás ég körülöttünk, mintha mind az emberi szemekbe szállana. És ha leszál az alkony, úgy véljük, ott rezeg, hullámszik, csong-bong felettünk, a magasba törő büszke kóházak, hűs lett utcák,

Törökne-Kovács Hermin.